Prohemiũ Floreti

Ego flos campi. Cant. ij. flores (vt dicit ysidor⁹ li.
xvij) dicunt̃ q̃si fluores ꝑ ethimologiã. eo q͛ cito d̾
fluũt ⁊ soluunt̃. In his multiplex ē differẽtia. s. odo
ris. saporis. coloris. lenitat ⁊ v̾tut. Nã odore recre
ant ⁊ delectãt spm̃ sapore imutãt gustũ. colore alli-
ciũt visuz: lenitate demulcẽt tactũ. v̾tute ꝓo sua mor-
bos sanãt multiplices. zephiro generant̃. austro dis-
soluunt̃. arbores ⁊ herbas cãpos ortos ⁊ siluas pulchritudine sua de
corãt ⁊ ornãt. dulcedine (quã ꝯcipiũt ex celesti rore) mel admĩstrãt Et
sicut dt Plini⁹ li. xx. ca. v. Intẽpestin⁹ ortus floris signũ ē defect⁹ ⁊ carē
tie fruct⁹ vlteri⁹ ꝯseq̃nt. Vñ inter flores st duo generales. scz flos do
mestic⁹ ⁊ flos siluestr siue flos cãpi. Flos domestic⁹ est q̇ ꝑ se nõ crescit
sz mediãte hoĩs industria ⁊ labore. Flos cãpi est spẽalis flos sic dictus
qꝛ ꝑ se crescit in locis incult nec sulcatis vomere. nec stercore ĩpinguat
vt dicit idē. Vñ oĩa q̃ dicta sunt de floribꝫ ⁊ eoꝝ ꝓprietatibꝫ. ob id dicta
st vt aduertãt auditores libri (q̇ floret⁹ denoĩat̃) q͛ q̃ntũ flos delectat
p̄ ceter q̃ sensui placẽt. tãtũ ip̄e floret⁹ cũctos ceteros autores antecel
lit. Et sic flos q̇dãmõ ē q̇ddã mediũ inter ip̄az arborē ⁊ fruct⁹. ita ꝑi
formit̃ h̄ liber põt dici q̇ddã mediũ int̃ nos arbori ꝯꝑatos. ⁊ ip̄as v̾tu-
tes fructui ꝯꝑatas. Ad cui⁹ q̇dē libri dei auxilio fulti aliqualē (licet dũ
taxat lr̃alē) declaratõz ꝓcedere intẽdim⁹. Floret⁹ igit̃ a flore ꝑ quãdã
ꝯꝑatõz (vt p̄us patuit) nomē accepit. nõ tñ absurde. cũ ea videat̃ auto
ribꝫ ptãs tributa ꝭm Oratiũ ĩ de arte dicentē. Pictoribꝫ atq̃ poet cui
libet audiẽdi sꝑ fuit eq̃ potestas. Insuꝑ floret⁹ vere dꝛ. eo q͛ flores sa-
cre theologie atq̃ sacroꝝ canonũ nõ min⁹ vtilit̃ q̃ breuit̃ ꝯtinere videt̃
In p̄ncipio cui⁹ (vt in alijs libris) sex q̃rũt̃. scz cã efficiēs. final. forma
lis ⁊ material. q̇s titul⁹. ⁊ cui ꝑti ph̄ie supponat̃. Cã igit̃ efficiēs vt cõit̃
dꝛ fuit sctũs Bernardus abbas monasterij clareuallis. q̇ postq̃ quē-
dã frēm suũ conat⁹ est retrahere a sc̄lo medio cuiusdã libri ad eũ missi.
quē q̇dē libꝝ ꝯtẽptũ mũdi noĩauit. hũc libꝝ cõposuit. tã ipsi suo frĩ q̃
alijs vtilē ꝓpter deũ ⁊ charitatē volẽdo h̄ medio oĩ statui ꝓdesse. nemi-
ni ꝓo obesse. vt sic cuiuscũq̃ stat⁹ p̄dict⁹ eius frat̃ fuerit: doctrinã ab eo
haberet ad bñ beateq̃ viuẽdũ. ⁊ hac de cã sctũs Bernardus hũc libꝝ
ꝯposuit. quē ꝓpter causas p̄us dictas floretũ noĩauit. Cã ꝓo finalis ē
vt h̄ libro lecto ⁊ memorie ꝯmẽdato. pctã vitare. bona oꝑa agere. fidē
rectã tenere. neminē ledere. et tandem gaudia ꝑadisi habere valeamus
Causa formalis large loquendo de causis est modus procedẽdi metri-
cus q̇ est ex versibꝫ exametris. Nam talis modus procedẽdi est h̄ no
stro tempore inter poetas et autores metricos valde et ꝑmaxime visi-
tatus. ⁊ hoc in oĩ genere dicendi. Sed causa materialis siue materia
huius libri (qd̄ idem est) sunt articuli fidei. decem p̄cepta legis. septem
pctã. mortalia. virtutes illis opposite ⁊ similia de quibꝫ in hoc libro tra
ctat̃. Titulus vero huius libri est iste. Incipit floretus Bernardi clare
uallis. Supponit̃ aut iste liber partim ethice et partim metaphisice scīe
Nam ꝭm q͛ in p̄nti libro tractat̃ de deo. de celis. ⁊ de alijs corporibꝫ
celestibus. vt patet in fine huius. hic q̇dez liber supponitur metaphisice

TECHNISCHE UNIVERSITÄT DARMSTADT
http://tudigit.ulb.tu-darmstadt.de/show/inc-ii-183/0002
Universitäts- und Landesbibliothek Darmstadt
gefördert durch die DFG